

saa Tilfælde skulde kunne komme til at lade Udgifterne udrede af Fattigvæsenet med den sædvanlige Virkning over for Forældrene, er mig ikke klart. Det er derfor Punkter, som det forekommer mig absolut maa undersøges.

I øvrigt omfatter Lovforslaget jo en Mængde Forhold, og jeg kan derfor ikke tilbageholde den Bemærkning, at hvis man tænker sig, at denne Behandling skal kunne tilendebringes i nogenlunde kort Tid, vil jeg rigtignok, som det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen), mene, at det var rigtigt at holde sig inden for den Ramme, som Justitsministerens oprindelige Forslag afstak, og, i Stedet for at drage alle de mange ny Ting ind med, indskrænke sig til at undersøge, om man kunde blive enig om, hvilke Skærpelser af Straffen for Vold mod sagesløs Mand der kunde være Grund til at optage i Lovforslaget. Naar derimod alle de andre Ting skulle medtages, bliver Opgaven rigtignok meget stor. Som Lovforslaget nu foreligger, kan man sige, at det strejfer Overfladen — men jeg vil virkelig lægge Vægt paa det Udtryk „Overfladen“ — af næsten alle de store kriminalistiske Spørgsmaal, som ere oppe i Tiden, Spørgsmaal, om hvilke der endogsaa hos de sagkyndige ikke kan siges endnu at have fæstnet sig nogen bestemt Overbevisning. Jeg nævner som et særligt Eksempel herpaa § 6. Det er Princippet om ubestemte Straffedomme, om ikke tidsbestemte Straffedomme, som denne Paragraf er en Slags Anvendelse af. Det er et meget omtvistet og meget omtvisteligt Princip, der, saa vidt jeg ved med Undtagelse af Norge, hvor det har fundet en delvis Anvendelse, nok har været diskuteret, men endnu ikke har holdt sit Indtog i de bestaaende Lovgivninger. Jeg maa med Hensyn til denne § 6 være enig med den ærede Landstingsmand for Færøerne (Bærentsen) om, at naar man skal ind paa noget saadant, er der paa ingen Maade Grund til at blive staaende ved Overtrædelser af Straffelovens §§ 168—174. Det drejer sig om en Adgang til at tilbageholde Folk ved Straffetidens Udløb af den Grund, at det vilde være farligt for Retsikkerheden, om de slap ud igen. En saadan Frygt vil jo ingenlunde alene gælde om disse Personer, jeg vil sige maaske endogsaa mindre om disse Personer end om mange andre. Det vil i langt højere Grad gælde f. Eks. om professionelle Indbrudstyre og til Dels ogsaa Brandstiftere, det vil være langt farligere, at de slippes

løs ved Straffetidens Udløb, end at de her omtalte blive det. Det holder jeg mig for temmelig overbevist om. Men hvad jeg navnlig vil fremhæve med Hensyn til denne § 6, er, at det drejer sig om et uhyre vigtigt Spørgsmaal, hvis Rækkevidde de fleste Rigsdagsmænd efter min Overbevisning — jeg siger det uden at ville fornærme de Herrer — ikke kunne have Øje for eller rigtig have indset. Vedtagelsen af den nævnte Paragraf er det samme som at forlade det gamle System, hvorefter en Mand dømmes til en Straf for et vist Antal Aar, naar de ere gaaede, har afsonet sin Straf og kan gaa — det er at ombytte det med et andet System, hvorefter Manden alligevel efter et Skøn, til Dels et administrativt Skøn, skal kunne holdes tilbage, om ikke i en Strafanstalt, saa dog i en Detentionsanstalt, som jo for øvrigt ikke eksisterer her i Landet. Jeg kan derfor kun tilraade, at man vil være meget varsom med at indlade sig paa disse ny Spørgsmaal, hvis man tænker paa at faa Forhandlingerne om Lovforslaget bragte til Ende inden for en rimelig Frist.

I eet Punkt foruden i flere andre kan jeg være tilfreds med Lovforslaget, og det er med Hensyn til Bestemmelsen om Nødværge. Jeg anser det for meget heldigt, at man kommer til en noget videre Nødværgeret, end man hidtil har haft. Jeg kan dog ikke føle mig tilfredsstillet ved Affattelsen, idet jeg ikke mener, det gaar an, naar man vil afstikke Nødværgerettens Grænser, at blande et subjektivt Moment ind deri. Det forekommer mig, at dette først bør finde Anvendelse, naar Nødværgerettens Grænser ere overskredne. Først da bliver der Spørgsmaal om, hvorvidt vedkommende paa Grund af subjektive Forhold maa siges at have manglet Tilregnelighed og derfor bør være straffri. Jeg har aldrig været nogen Ynder af Straffelovens Nødværgebestemmelser, og jeg vilde for min Part meget have foretrukket, at man var bleven staaende ved Christian den Femtes Lovs klare og tydelige Regel, naar den da fortolkedes rigtigt. Den lyder simpelthen saaledes: „Det skal være enhver, som voldeligen overfaldes med Slag, Hug eller Sting, tilladt at værges sig selv, sit eget Liv, eller sit eget Gods, med hvad Værge han mægtig er.“ Jeg ved desuden heller ikke, at man i den lange Række af næsten 200 Aar, hvori denne Bestemmelse gjaldt, har klaget over den eller fundet, at den førte til en alt for brysk Anvendelse af Nødværgeretten.